

Posudek

Bakalářské práce

Jiří Žahour

Stavební aktivity Johanna Christiana z Eggenberku a jeho manželky Ernestiny na území Krumlovského vévodství

I po dlouholetém úsilí archivních pracovníků Anny Kubíkové a Jiřího Záluhy nelze považovat eggenbergské období v jihočeském regionu za dostatek probádané. Jiří Žahour se ve své bakalářské práci zaměřil na stavební činnost posledního Eggeberka a jeho manželky Ernestiny ze Schwarzenberku. Ačkoliv původně zamýšlel zpracovat celou stavebnickou činnost rodu v Jižních Čechách od roku 1623 do vymření rodu, rozhodl se ku prospěchu věci zaměřit se na nejzávažnější období eggenberského mecenátu a navíc se koncentrovat na stavební aktivity v krumlovské rezidenci. Toto „zaostření“ badatelské pozornosti je přísně logické a historicky zdůvodnitelné. Jak ukázal Jiří Žahour v biografických medailoncích Hanse Ulricha a Johanna Antona, dědy a otce Johanna Christiana, jejich stavebnický zájem o nově získaná česká panství byl minimální a veškerá pozornost byla v tomto ohledu orientována na výstavbu a výzdobu štyrské „nominální“ rezidence v zámku Eggenberg. Starší Eggenberské generace se jinak stavebnicky neprosadily. Hanns Ulrich, intimus Ferdinanda II. byl vázán službou u dvora a v císařské rezidenci si nestačil postavit nebo získat ani vlastní dům. V Praze se usadil na Hradčanech v paláci Lobkovicko-Rožmberském a dal si navrhnout of Giovanni Pieroniho visutou chodbu ústící do císařských komnat Pražského hradu. Jeho syn Johann Anton zasvětil svůj krátký život snahou etablovat svůj „novoknížecí“ rod mezi říšskými knížaty a o své české statky se stavebnicky mecenášsky příliš nezajímal. Obrat přinesla až jeho smrt a dědický spor mezi jeho syny Johannem Christianem a Johannem Seyfriedem. Mladší Johann Seyfried zdědil východní část eggenberského dominia s dosavadní hlavní rezidencí Eggenberků a dědic českých statků, Johann Christian byl konfrontován se situací, ve které byl doslova donucen vybudovat ve svém Krumlovském vévodství reprezentativní rezidenci pro sebe a svoji choť Ernestinu.

Jak Žahour přesvědčivě doložil, záměrem stavebnického páru bylo na jedné straně vytvořit v starobylém sídle Rožmberků řadu reprezentativních sálů a komfortní apartementy manželů, na straně druhé však zohlednit starobylou tradici objektu a poukázat tím na

vladařský nárok nových majitelů. Založením zahrad s letohrádky, výstavbou divadla a míčovny se zámku dostalo nutné infrastruktury.

Čtivá Žahourova bakalářská práce je přehledně a logicky vybudována. V úvodní části, kde čtenář najde přehled použitých pramenů a literatury autor vysvětlí a zdůvodní své badatelské záměry. Druhá kapitola přináší historii rodu a ve třetí se autor zaměří na stavebnickou strategii eggenberských předků Johanna Christiana. Tato část není pouhým výčtem stavebních počínů, nýbrž slouží trefné charakteristice stavebnických profilů Hannse Ulricha a Johanese Antona Eggenberka. Žahour zde navazuje kreativně na aktuální badatelské trendy tzv. brněnské školy a inspiruje některými studie oponenta, ale především pracemi brněnského Jiřího Kroupy.

V kapitolách věnovaných stavební činnosti za posledních Eggenberků diskutuje Žahour s přesvědčivou argumentací jejich motivaci, snahu navázat na rožmberské dědictví a stavebnické povinnosti vyplývající z ohledu na společenskou prestiž knížecího rodu. Představuje zde hlavní krumlovské stavební počiny na zámku a v jeho nejbližším zázemí. Pokouší se, i když sám není s výsledkem spokojen, rozlousknout záhadu pozdějšími přestavbami znejasněné struktury eggenberských reprezentačních a privátních prostor.

Závěrem přináší práce obligátní přehled pramenů, bibliografii a obrazový materiál.

Ve své bakalářské práci prokazuje Jiří Žahour, dnes již vzácné „znalectví“, rozvíjí kreativně nové interpretační přístupy. Neustálým kladením otázek otevírá bádání nové slibné horizonty a své bakalářské práci propůjčuje místy dramatické obraty.

Rozsahem i obsahem nadstandartní bakalářská práce, která by za jiných okolností bezesporu uspěla i jako magisterská, si zaslouží nejvyšší ohodnocení predikátem „výborně“. Práci navíc vřele doporučuji do případné soutěže o nejlepší studentskou práci.

V Českých Budějovicích, 14. 6. 2012

prof. PhDr. Petr Fidler